

Súd: Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka: 40Cpr/1/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1413222370
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Kubiš
ECLI: ECLI:SK:OSBA4:2014:1413222370.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV samosudcom JUDr. Michalom Kubišom v právnej veci žalobcu: R.. Z. G., trvale bytom M. M.. G. XX, XXX XX Z., proti žalovanému: JJJ Stav-Build, s.r.o., so sídlom Pekárska 11, 917 01 Trnava, IČO: 35 771 712, o nariadenie vyplatenia mzdy a náhradu nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a** .

Súd žalovanému náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

odôvodnenie:

Žalobca sa žalobou domáhal od žalovaného zaplattenia sumy 296,- eur ako nevyplatennej mzdy za odpracované hodiny a tiež sumy 17 000,- eur ako náhrady nemajetkovej ujmy za urážku a poníženie týmto skutkom. Na odôvodnenie žaloby uviedol, že žalovaný mu nezaplatil odpracované hodiny a províziu z uskutočnených predajov a napriek jeho urgencii ako písomnej tak i ústnej mu odmieta uhradiť dlžnú čiastku.

Keďže žaloba žalobcu neobsahovala zákonné náležitosti riadneho návrhu na začatie konania v zmysle § 79 ods. 1 O.s.p., súd uznesením č.k. 40Cpr/1/2013-11 zo dňa 13.12.2013 vyzval žalobcu, aby v lehote 15 dní doplnil svoju žalobu o rozhodujúce skutočnosti odôvodňujúce jeho nárok a označil dôkazy preukazujúce jeho nárok.

Žalobca v rekcii na výzvu súdu uviedol, že ide o nevyplatenie odpracovaných hodín pre žalovaného, resp. ich neuznanie vo výkaze práce za mesiac jún 2013.

Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Uviedol, že so žalobcom uzatvoril dohodu o vykonaní práce dňa 03.06.2013 s tým, že žalobca sa mal venovať výlučne predaju a ako obchodný zástupca denne vykonávať 8 predajných návštev a uzatvárať obchody v prospech zamestnávateľa, žalobca však uvedenú prácu nevykonával, k dnešnému dňu nemá svojim nadriadeným odsúhlasené a schválené odpracované hodiny ako ich uvádza, pretože činnosť nevykonával. Uviedol tiež, že žalobca bol denne upozorňovaný ústne aj písomne na vykonávanie prác v zmysle dohody o vykonávaní práce, denné reporty nezasielal, zákazníkov nenavštevoval. Poukázal ďalej na to, že vzhľadom na neplnenie si svojich povinností po sústavných pripomienkach a upozorneniach odstúpil od dohody so žalobcom, a to dňa 25.06.2013, pričom k dátumu odstúpenia žalobca neuzatvoril žiadny obchod v prospech zamestnávateľa. Dodal, že prémieová časť odmeny, ktorú si žalobca nárokuje, je nenárokovateľná v zmysle podpísanej dohody o prémiovej časti, žalobcovi boli riadne vyplatené financie vyplývajúce z uzatvorených zmlúv a k dnešnému dňu neeviduje žiadne záväzky voči žalobcovi.

Na pojednávaní dňa 10.06.2014 žalobca špecifikoval svoj nárok (čo do zaplatenia sumy 296,- eur) tak, že 165 hodín, ktoré odpracoval pre žalovaného, vynásobil sumou 2,- eur, čo je minimálna čiastka uvedená v dohode o vykonaní práce zo dňa 03.06.2013. Od tejto sumy (330,- eur) odpočítal sumu 34,- eur, ktoré mu žalovaný vyplatil na účet za 17 odpracovaných hodín, čo potom predstavuje 296,- eur. Uviedol, že napriek tomu mal vlastne dostať 500,- eur ako to bolo uvedené v prílohe č. 1 dohody o vykonaní práce a dohody o prémievej časti. Uviedol tiež, že tento skutok mu poškodil dobré meno, poškodil ho v rodine, ako aj medzi priateľmi a známymi a poškodil mu aj zdravie.

Na pojednávanie nariadené na 09.09.2014 a 11.11.2014 sa žalovaný napriek riadnemu predvolaniu nedostavil, pričom nepožiadaval ani z dôležitého dôvodu o jeho odročenie, preto súd v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal v jeho neprítomnosti.

Súd pri rozhodovaní vychádzal z nasledovného skutkového stavu:

Dňa 03.06.2013 účastníci uzatvorili dohodu o vykonaní práce podľa § 226 Zákonníka práce (č.l. 19, rovnako č.l. 72 spisu) s dohodnutou pracovnou úlohou - predaj striech a produktov zamestnávateľa, s dohodnutým rozsahom prác - pravidelne denne min. 1 hodina, max. 350 hodín ročne a s dohodnutou odmenou - individuálne podľa odpracovaných dní, min. 2,- eur/hod brutto. V ten istý deň uzatvorili aj prílohu č. 1 k dohode o vykonaní práce zo dňa 03.06.2013 - dohodu o prémievej časti - dodatok č. 1 (č.l. 75 spisu), v zmysle ktorej si dohodli odmenu za vykonanie práce: A. základná mesačná prémie 500,- eur, B. Mesačne vo výške 2 % obratu zákazníkov pracovníka. V predmetnej prílohe si tiež dohodli, že vyplatenie prémievej časti odmeny podlieha rozhodnutiu vedenia spoločnosti a v prípade, že so zamestnancom bol ukončený pracovný pomer z ľubovoľného dôvodu, nemá nárok na akúkoľvek prémievu časť odmeny. Dňa 25.06.2013 žalovaný písomne (č.l. 20, rovnako aj č.l. 74 spisu) odstúpil od dohody o vykonaní práce uzatvorenej so žalobcom z dôvodu, že zo strany žalobcu nebola dojednaná pracovná úloha vykonaná v dojednanom rozsahu. Žalovaný vyplatil žalobcovi po odstúpení od dohody o vykonaní práce za 17 dní trvania dohody sumu 34,- eur v hrubom, čo nebolo medzi účastníkmi sporné, navyše to vyplýva aj zo mzdového listu na č.l. 17 spisu.

Podľa § 223 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce (ďalej len "ZP") zamestnávateľ môže na plnenie svojich úloh alebo na zabezpečenie svojich potrieb výnimočne uzatvárať s fyzickými osobami dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru (dohodu o vykonaní práce, dohodu o pracovnej činnosti a dohodu o brigádnickej práci študentov), ak ide o prácu, ktorá je vymedzená výsledkom (dohoda o vykonaní práce) alebo ak ide o príležitostnú činnosť vymedzenú druhom práce (dohoda o pracovnej činnosti, dohoda o brigádnickej práci študentov).

Podľa § 226 ods. 1 ZP dohodu o vykonaní práce zamestnávateľ môže uzatvoriť s fyzickou osobou, ak rozsah práce (pracovnej úlohy), na ktorý sa táto dohoda uzatvára, nepresahuje 350 hodín v kalendárnom roku.

Podľa § 226 ods. 3 prvá veta ZP pracovná úloha sa musí vykonať v dohodnutej dobe, inak môže zamestnávateľ od dohody odstúpiť.

Podľa § 226 ods. 4 prvá veta ZP odmena za vykonanie pracovnej úlohy je splatná po dokončení a odovzdaní práce.

Žalobca sa v konaní domáhal od žalovaného zaplatenia odmeny za vykonanú prácu na základe dohody o vykonaní práce zo dňa 03.06.2013. Tvrdil, že pre žalovaného odpracoval 165 hodín, žalovaný mu však vyplatil iba odmenu zodpovedajúcu 17 hodinám. Bolo teda povinnosťou žalobcu v súdnom konaní preukázať, že pre žalovaného skutočne vykonal dohodnutú prácu a že ju vykonal v rozsahu 165 hodín.

Žalobca na preukázanie svojho nároku predložil nasledovné listinné dôkazy: uznesenie X-X zo dňa XX.XX.XXXX J.: T.-XXX/DK-BX-XXXX (č.l. 3-4 spisu), sťažnosť žalovaného voči uvedenému uzneseniu (č.l. 15 spisu), uznesenie T. prokuratúry Z. XX.XX.XXXX zo dňa 28.10.2013 č.k. 1 Pn 509/13-9 (č.l. 6-9 spisu), odpoveď Inšpektorátu práce Bratislava na podnet na výkon inšpekcie práce zo dňa 01.10.2013 (č.l. 5 spisu), protokol k prevzatíu motorového vozidla zo dňa 07.06.2013 (č.l. 16 spisu), mzdový list (č.l. 17 spisu), dohodu o vykonaní práce zo dňa 03.06.2013 (č.l. 19 spisu), odstúpenie od dohody o vykonaní práce (č.l. 20 spisu), pracovný výkaz (č.l. 21 spisu), inzerciu pracovnej ponuky (č.l. 88-89 spisu), doklad o oboznámení so zásadami bezpečnej práce (č.l. 104-106 spisu), fotodokumentáciu (č.l. 107-112 spisu) a charakteristiku práce (č.l. 143-146 spisu).

Čo sa týka uznesenia XX.XX.XXXX zo dňa 04.0T.: T.-Z sťažnosti žalovaného voči uvedenému uzneseniu a uznesenia Okresnej Z. túry XX.XX.XXXX zo dňa 28.10.2013 č.k. 1 Pn 509/13-9 súd uvádza, že tieto uplatnený nárok nijako nepreukazujú, vyplýva z nich iba to, že trestné oznámenie žalovaného vo veci podozrenia z prečinu nevyplatenia mzdy a odstúpeného podľa § 214 ods. 1 Trestného zákona podaného žalobcom v podstate na tom istom skutkovom základe aký žalobca tvrdil v prejednávanej veci, bolo odmietnuté a sťažnosť žalovaného voči uvedenému uzneseniu bola uznesením Okresnej prokuratúry Z. IV zo dňa 28.10.2013 č.k. 1 Pn 509/13-9 ako nedôvodná zamietnutá.

Čo sa týka odpovede Inšpektorátu práce Bratislava na podnet na výkon inšpekcie práce zo dňa 01.10.2013, tento listinný dôkaz rovnako nepreukazuje vykonanie dohodnutej práce žalovaným, vyplýva z neho iba to, že u žalovaného bola vykonaná inšpekcia práce a boli zistené porušenia pracovnoprávných a mzdových predpisov. Samotný inšpektorát práce v ňom uvádza, že bez predloženia evidencie pracovného času nie je možné určiť výšku odmeny, ktorú mal žalovaný žalobcovi vyplatiť.

Ani žalobcom predložený protokol k prevzatíu motorového vozidla zo dňa 07.06.2013 vykonanie dohodnutej práce žalovaným (ani jej rozsah 165 hodín) nepreukazuje. Vyplýva z neho iba to, že dňa 07.06.2013 žalobca prevzal od žalovaného motorové vozidlo s počtom najazdených km 237 349. Na predmetnom protokole je rukou dopísané - odovzdané bez závad 25.06.2013, stav počítadla 238 726 km, najazdené 1 377 km, celkom najazdené 1 564 km. K tomu súd uvádza, že počet najazdených km služobným motorovým vozidlom sám o sebe nepreukazuje, že žalovaný vykonal dohodnutú prácu, ani to, že ju vykonal v rozsahu 165 hodín. Z údajov o počte najazdených km totiž nevyplýva, na aký účel bolo služobné vozidlo použité, aké cesty ním boli vykonané a kam a kto ich reálne vykonal. Z protokolu vyplýva iba to, že žalobca prevzal motorové vozidlo s určitým počtom km a odovzdal ho s odlišným počtom km.

Mzdový list a dohoda o vykonaní práce zo dňa 03.06.2013 boli vo vzťahu k preukázaniu tvrdenej rozhodujúcej skutočnosti o vykonaní dohodnutej práce irelevantné. Ako už súd uviedol vyššie, vyplýva z nich iba to, že účastníci uzatvorili predmetnú dohodu a žalovaný po 17 dňoch trvania dohody vyplatil žalobcovi 34,- eur v hrubom.

Odstúpenie od dohody o vykonaní práce predložené žalobcom vykonanie dohodnutej práce rovnako nepreukazuje, práve naopak, vyplýva z neho, že dôvodom odstúpenia od dohody zo strany žalovaného bolo nevykonanie dojednanej pracovnej úlohy v dojednanom rozsahu.

Čo sa týka pracovného výkazu predloženého žalobcom, z dôvodu nečitateľnosti sa nedá určiť, akú činnosť mal v jednotlivých dňoch žalobca vykonávať. Bez ohľadu na to však súd považuje za rozhodujúce to, že pracovný výkaz nie je podpísaný žalovaným ako zamestnávateľom (prípadne iným na to určeným zamestnancom žalovaného), hoci sa na ňom nachádza miesto vyhradené pre takýto podpis. Jednotlivé údaje o vykonaných činnostiach a čase ich trvania v jednotlivých dňoch si teda žalobca vyplňoval sám, bez akéhokoľvek odsúhlasenia a kontroly žalovaného. Takýto dôkazný prostriedok súd vyhodnotil ako nedostatočný (bez zodpovedajúcej výpovednej hodnoty), a preto z neho ani nevychádzal.

Čo sa týka predloženej inzercie pracovnej ponuky, dokladu o oboznámení so zásadami bezpečnej práce a charakteristiky práce, tieto vôbec nepreukazujú vykonanie dohodnutej práce žalovaným, navyše doklad o oboznámení so zásadami bezpečnej práce nie je žalobcom ani podpísaný, hoci je na ňom vyčlenené miesto na podpis zamestnanca, ktorý mal byť s predmetnými zásadami oboznámený.

Napokon, čo sa týka žalobcom predloženej fotodokumentácie, je na nej zachytené motorové vozidlo s logom žalovaného a vnútorné vybavenie neidentifikovateľných pravdepodobne kancelárskych priestorov. Podľa žalobcu malo ísť o jeho služobné vozidlo a pracovný stôl s agendou po predchádzajúcom zamestnancovi (viď zápisnica z pojednávania na č.l. 100). K tomuto dôkaznému prostriedku súd uvádza iba toľko, že z neho vôbec nie je zrejmé, kedy bola predmetná fotodokumentácia vyhotovená, kto ju vyhotovil, komu patria predmetné kancelárske priestory, kto ich vyžíval a kto využíval zobrazené motorové vozidlo. Tento dôkazný prostriedok teda nepreukazuje (a zo svojej podstaty ani nemôže preukazovať) vykonanie dohodnutej práce žalovaným (ani jej rozsah).

Naproti tomu súd poukazuje na e-mailovú komunikáciu predloženú žalovaným (č.l. 73 spisu), z ktorej vyplýva, že žalovaný upozorňoval žalobcu, aby bol v dennom reporte dôsledný a maximálne konkrétny s tým, že denný report musí obsahovať mená zákazníkov, objekty, stavby a produkty, ktoré s nimi riešil, a to všetko s rozpisom po hodinách. Takýto dôkaz (ktorý by mohol byť relevantný vo vzťahu k uplatnenému nároku) však žalobca v konaní nepredložil.

Žalobca okrem vyššie uvedených listinných dôkazov navrhol vykonať dokazovanie výsluchom jeho bývalých kolegov W. O. a Y. W..

Výsluchom svedka W. O. súd zistil, že u žalovaného pracoval od 01.10.2001 do 07.06.2013. Keďže žalobca začal pracovať u žalovaného dňa 03.06.2013, je zrejmé, že tento svedok nemohol potvrdiť vykonanie dohodnutej práce žalobcom v rozsahu 165 hodín. Okrem toho, ako uviedol samotný svedok (č.l. 136 spisu), so žalobcom prichádzal do kontaktu iba málo, pričom nevedel uviesť žiadnu konkrétnu zákazku ani iný konkrétny výsledok pracovnej činnosti žalobcu.

Čo sa týka navrhnutého svedka W., súd sa pokúsil o jeho predvolanie tri krát. Ani jeden pokus o jeho predvolanie nebol úspešný, pričom v prvých dvoch prípadoch si svedok zásielku súdu neprevzal v úložnej lehote na pošte a v poslednom prípade sa zásielka vrátila súdu s poznámkou pošty - adresát neznámy. Keďže žalobca nevedel uviesť inú adresu, z ktorej by ho mohol súd predvolať, súd ho už ďalej nepredvolával. Okrem toho súd poukazuje na to, že žalobca mal vykonávať dohodnutú prácu sám a s predmetným svedkom sa mal stretávať iba na pracovných poradách (ako to uviedol samotný žalobca na pojednávaní dňa 09.09.2014 /č.l. 101 spisu/). Súd teda zastáva názor, že ani výsluchom tohto svedka (podobne ako v prípade svedka O.) by nemohlo dôjsť k preukázaniu rozhodujúcej skutočnosti, a to vykonanie dohodnutej práce žalobcom (ani jej rozsah 165 hodín). Navyše súd poukazuje na to, že žalobca po poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p. (na pojednávaní dňa 11.11.2014 /č.l. 140 spisu/) na jeho výsluchu netrval a o jeho opätovné (štvrté) predvolanie nežiadal.

Podľa tvrdenia žalobcu (č.l. 101 spisu) v služobnom vozidle mal Q. zariadenie od firmy R. Z., kde bol zaznamenaný pohyb jeho služobného vozidla. Súd preto vyzval žalovaného na predloženie predmetného záznamu z Q. zariadenia. Žalovaný záznam z Q. zariadenia nepredložil, pričom svedkyňa V. (ktorá pracovala u žalovaného v rozhodnom období a žalobcu prijímala do práce) vo svojej výpovedi poprela, že by s firmou R. mali uzatvorenú nejakú zmluvu a že by u žalovaného existovala nejaká evidencia pohybu vozidiel (č.l. 138 spisu). Okrem toho súd poukazuje na to, že podľa tvrdenia žalobcu malo ísť iba o skúšobnú prevádzku tohto zariadenia a zaznamenaný mal byť pohyb jeho služobného vozidla iba počas 7 dní. Teda ani tento dôkaz nemohol preukázať vykonanie dohodnutej práce počas celých 17 dní trvania dohody o vykonaní práce. Navyše súd rovnako poukazuje na to, že žalobca po poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p. na vykonaní tohto dôkazu netrval.

Žalobca ďalej uvádzal (č.l. 101 spisu), že u žalovaného existuje kniha jász, ktorú písal on sám a kde je uvedené, koľko km odjazdil so služobným vozidlom a kde bol. Súd si preto vyžiadal od žalovaného uvedenú knihu jász, túto však žalovaný súdu nepredložil. Z výsluchu svedkyne V. pritom vyplynulo, že kniha jász sa prideliuje jednotlivým zamestnancom, ktorým bolo pridelené služobné vozidlo a títo zamestnanci si v nej sami evidujú jednotlivé údaje. K tomu súd uvádza to isté ako v prípade listinného dôkazu - pracovný výkaz, teda že pokiaľ si knihu jász viedol samotný žalobca (bez kontroly a odsúhlasenia žalovaného), takýto dôkazný prostriedok je bez relevantnej výpovednej hodnoty. Navyše súd opätovne poukazuje na to, že údaj o počte najjazdených km služobným motorovým vozidlom nepreukazuje, že žalovaný vykonal dohodnutú prácu (ktorou mal byť predaj striech a produktov žalovaného), ani to, že ju vykonal v rozsahu 165 hodín.

Napokon žalobca uviedol (č.l. 102 spisu), že v prospech žalovaného uzavrel tri obchody, a to predaj strešných okien pre firmu v Y., predaj antény prechodky na strešnú krytinu pre p. W. a predaj strešnej krytiny pre p.M.. Súd si teda rovnako vyžiadal od žalovaného doklady o uvedených obchodoch, žalovaný ich však súdu nepredložil. Svedkyňa V. vo svojej výpovedi uviedla, že u žalovaného neexistuje žiadny doklad o uskutočnených predajoch žalobcom, neexistuje jedna zmluva, ktorú by žalobca sprostredkoval, ani žiadna návšteva zákazníka (č.l. 137 spisu). Poukázala pritom na to, že žalobca mal z predmetných návštev zákazníkov podávať zápis s menom zákazníka a podávať denné a týždenné reporty, čo nerobil, a preto s ním ukončila dohodu (v tejto súvislosti súd znovu poukazuje na e-mailovú komunikáciu predloženú žalovaným /č.l. 73 spisu/, kde žalovaný upozorňoval žalobcu, aby bol v dennom reporte dôsledný a maximálne konkrétny s tým, že denný report musí obsahovať mená zákazníkov, objekty, stavby a produkty, ktoré s nimi riešil, a to všetko s rozpisom po hodinách žalobca). M. V. ďalej uviedla, že žalobca prácu vykonával katastrofálne, resp. nevykonával ju vôbec, bolo na neho množstvo urgencií, a to bol tiež dôvod ukončenia dohody s ním. Do spisu založila výpis zo systému žalovaného (č.l. 141-142 spisu), podľa ktorého bol obrat žalobcu nulový. Tento dôkazný prostriedok spochybnil žalobca, keď uviedol, že všetci obchodní zástupcovia v ňom uvedení majú nulový obrat, pričom tam nie je uvedené o aké obdobie sa jedná. K tomu súd uvádza, že na výpise na č.l. 141 skutočne nie je uvedené obdobie, ktorého sa predmetný výpis týka, na výpise na č.l. 142 je však uvedené obdobie od 01.01.2013 - 31.12.2013. Nenachádza sa na ňom však zase meno zamestnanca, ktorého sa tento (druhý) výpis týka. Súd sa preto stotožnil s námietkou žalobcu, že tento listinný dôkaz je bez výpovednej hodnoty, a preto na neho neprihliadol. Súd však zdôrazňuje, že v konaní nebolo povinnosťou žalovaného preukazovať, že žalobca dohodnutú prácu nevykonával (negatívne skutočnosti sa zásadne nedokazujú), ale naopak, z postavenia žalobcu ako dominus litis (pána sporu), ktorý podal žalobu a tvrdil rozhodujúce skutočnosti, bolo preukázať, že dohodnutú prácu vykonal, a to v rozsahu, ktorý tvrdil.

V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že v sporovom konaní sa uplatňuje prejednávací zásada. Účastník má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ účastník konania nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci (či už z dôvodu nečinnosti účastníka, ktorý nesplnil povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení stanovenú v § 101 a § 120 ods. 1 vety prvej O.s.p., alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec) /porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. septembra 2010, sp. zn. 3 M Cdo 6/2010/.

Súd žalobcu podrobne a dôsledne poučil o podstate povinnosti tvrdenia, dôkaznej povinnosti a o následkoch ich nesplnenia, ako aj o podstate bremena tvrdenia a dôkazného bremena a o následkoch ich neunesenia (č.l. 102 spisu). Žalobca bol zároveň opakovane poučený v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p., že všetky dôkazy a skutočnosti musí predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada (v predvolaní na pojednávanie dňa 10.06.2014 /č.l. 77 spisu/, v poučení o procesných právach a

povinnostiach /č.l. 78 spisu/ a na pojednávaní dňa 11.11.2014 /č.l. 140 spisu/). Žalobca pritom na pojednávaní dňa 11.11.2014 po predmetnom poučení výslovne uviedol, že ďalšie dôkazné návrhy nemá.

V nadväznosti na uvedené súd po vyhodnotení všetkých v konaní vykonaných dôkazov jednotlivo ako aj vo vzájomnej súvislosti s prihliadnutím na všetko, čo za konania vyšlo najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci, dospel k záveru, že výsledky vykonaného dokazovania neumožňujú súdu prijať jednoznačný a nepochybný záver o tom, že žalobca vykonal pre žalovaného dohodnutú prácu a že ju vykonal v rozsahu 165 hodín, čím žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno ohľadne tohto svojho tvrdenia, a preto súd nemal inú možnosť, ako jeho žalobu zamietnuť.

Na záver súd k tomuto žalovanému nároku uvádza, že hoci nemal pochybnosť o tom, že žalobca jeho základ odvodzuje z dohody o vykonaní práce zo dňa 03.06.2013 (čomu zodpovedá aj spôsob výpočtu žalovanej sumy prezentovaný žalobcom na pojednávaní dňa 10.06.2014, kde žalobca vychádzal zo sumy 2,- eur za hodinu, ako to bolo uvedené v tejto dohode), žalobca tiež uviedol, že vlastne mal dostať 500,- eur ako to bolo uvedené v prílohe č. 1 dohody o vykonaní práce a dohody o prémieovej časti. Súd pre poriadok uvádza, že aj keby uplatnený nárok posudzoval podľa predmetnej dohody, nebol by jeho nárok dôvodný. Z tejto dohody totiž jednoznačne vyplýva, že vyplatenie prémieovej časti odmeny podlieha rozhodnutiu vedenia spoločnosti, teda je nenárokovateľné a navyše je v nej uvedené, že v prípade, že so zamestnancom bol ukončený pracovný pomer z ľubovoľného dôvodu, nemá nárok na akúkoľvek prémieovú časť odmeny. Keďže žalovaný odstúpil od dohody o vykonaní práce so žalovaným, nemohol žalobcovi vzniknúť nárok ani na túto prémieovú časť odmeny.

Čo sa týka druhého uplatneného nároku na zaplatenie sumy 17 000,- eur ako náhrady nemajetkovej ujmy za urážku a poníženie tým, že žalovaný nevyplatil žalobcovi odmenu za vykonanú prácu, k tomu súd uvádza v stručnosti len toľko, že nakoľko sa žalobcovi v konaní nepodarilo preukázať, že vykonal pre žalovaného dohodnutú prácu, nemohlo mu nevyplatenie odmeny spôsobiť žiadnu nemajetkovú ujmu. Inak povedané, nakoľko jeho nárok na zaplatenie odmeny za vykonanú prácu nebol dôvodný, nemohol byť dôvodný ani jeho nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za nevyplatenie tejto odmeny. Základným predpokladom pre priznanie nemajetkovej ujmy je totiž existencia neoprávneného zásahu objektívne spôsobilého privodiť určitej osobe ujmu. Keďže sa však žalobcovi nepodarilo v konaní preukázať neoprávnenosť zásahu (v podobe nevyplatenia odmeny) nebolo už potrebné sa ďalej zaoberať splnením ďalších predpokladov pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, ktorými sú zníženie dôstojnosti alebo vážnosti fyzickej osoby v spoločnosti v značnej miere a príčinná súvislosť medzi zásahom a následkom zásahu.

Z uvedeného dôvodu súd zamietol žalobu aj ohľadne tohto druhého uplatneného nároku.

O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že žalovanému ako úspešnému účastníkovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si náhradu trov konania neuplatnil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava IV.

Odvolanie proti rozsudku musí obsahovať všeobecné náležitosti každého podania podľa § 42 ods. 3 O.s.p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, podpísané datované, v dostatočnom počte rovnopisov a s prílohami, v opačnom prípade bude rovnopis s prílohami vyhotovený na trovy účastníka), a náležitosti podľa § 205 ods. 1 O.s.p. (proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, v čom sa rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha).

Odvolaie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že (§ 205 ods. 2 O.s.p.):

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.